

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΤΙ ΤΡΑΒΟΥΣΑΝ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

Στά παλιά Τουρκικά άρχαια βρίσκονται ακόμη άδειες γάμων και κηδεϊών, έκδοθείσασιν επί τουρκοκρατίας υπό τών άρχών, γιά διαφόρους χριστιανούς, στίς όποιες γράνεται ό φανατισμός τών Τουρκών και ή περιφρόνησίς τους πρός τούς Ραγιαδες.

Από τό τόσο χαρακτηριστικά αυτά ήσσημα έγγραφα δημοσιεύουμε τέσσερα, τά όποια βρέθηκαν στην Κρήτη :

ΑΔΕΙΑ ΓΑΜΟΥ

'Εσϋ ό άπιστος παπάς τής συνοικίας, ό όποιος είσαι από τόν λαό του 'Ιησού και τόν όχλο τής παρανόμου εκκλησίας, και συγκεισαι από όλες τις σατανικές βδελυγίες και φοράς κεφαλοκάλυμα σατανικό, δύνασαι να παντρεύης, σύμφωνα με τή διαταγή μου αυτή, τόν Γιουνάν (άπιστο), τόν νιόν του Πιτομός (Προδρόμου) και την Μαργιάμ (Μαρία), τήν κόρην τής 'Ανισάς.

ΑΔΕΙΑ ΚΗΔΕΙΑΣ

Δυσγενέστατε βρυκόλακα παπά, πού φορείς κεφαλοκάλυμμα σατανικό, σσϋ δηλοποιήσμε, ότι έδώσαμε άδεια να σκάψης χαντάκι έξαφανισώς, τό όποιο θα δεχθή τό βρωμερό πτώμα του φορισαντος στο χωριό σας άπιστου, τό όνομα Γιουνάν.

ΑΛΛΗ ΑΔΕΙΑ ΚΗΔΕΙΑΣ

Δυσγενέστατε βρυκόλακα παπά, πού φορείς ένδυμασία μαύρη και κεφαλοκάλυμμα σατανικό, σσϋ δηλοποιήσμε, ότι έδώσαμε άδεια και επιτρέψαμε να σηκώσης και έξαφανισής τό βρωμερό πτώμα του άσεβους χοιρου Νικολάου, νιόν του άπιστου Γιουζάν, του φορισαντος στο χωριόν σας. Διά τήν καταγραφή τής περιουσίας του ειρημένου φορημού, αποστέλλεται εκ μέρους μου ό Πεκέρ εφέντης. Δέχθητι κάθε διαταγή του, ως να υπάκουες στην ιδική μου ίεση έντολή, δυσγενέστατε παπά, πού φορείς κεφαλοκάλυμμα σατανικό, βρυκόλακος.

ΑΛΛΗ ΑΔΕΙΑ ΚΗΔΕΙΑΣ

'Εσϋ, ό όποιος είσαι άρχισναγωγός του πανούργου τών Γύφτων έθνους, του άπαρηγόητους την έλευσιν του Προφήτου και τά λόγια του Μωυσέως, επειδή ένας από τόν όχλον σας παρέδωσε την ψυχή του στον διάβολον και κατεχρημίσθη στο άιώνιο πύρ τής γέννης, μάθε ότι έξεδόθη από τό ίερό μου δικαστήριο άδεια να έξαφανισής τό βρωμερό πτώμα του έντός βορβορούδους βραθάρον.

(1238 - έτος 'Αρμυζιόν - εκ του 'Ιερού Δικαστηρίου).

ΛΑΪΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Μιά φορά κάποιος παπάς άπ' τόν Τύρναβο, έπιχε να διαβάση στην εκκλησία τό μέρος του Εύαγγελίου, όπου γίνεται λόγος γιά τη γενεαλογία του Χριστού. Σ' ένα στίχον ήσπαζε κι ή λέξι «δεκατέσσαρες», τόν όποιον ό παπάς έπρόφερε «δεκατέσσερες». Τότε ό δεσπότης, ό όποιος παρευρίσαστο στη λειτουργία, ζήτησε να τόν διορθώση, λέγοντας :

— Δεκατέσσαρες, πές, παπά μου...

— Μήπως έγώ λέω δεκαπέντε, άφέντη δεσπότη; άποκριθήσε με άπορία ό άφελής παπάς.

πών να δικαιολογή τήν άποψη αυτή.

«Γάτοσο δεν έχομε πρόθεσι ν' αναφέρομε εδώ ό,τι ψεύτικο, άλογο, άδικο ή ρομαντικό έχει γραφή γιά τό θάνατο του μεγάλου ζωγράφου. Αναφέρομε μόνο τις σπουδαιότερες έκδοχές, αυτές πού και σήμερα ακόμη τις παραδέχονται οι Ιστορικοί τής τέχνης.

Η άποψις όμως, ή όποια είχε τούς περισσότερους οπαδούς, εινε του Βάσσαρι. Ο Γουσταύος Πλάνς σε μία μελέτη του, πού δημοσίευσεν στην «Επιθεώρηση τών δύο κόσμων», γράφει σχετικώς : «Τήν παρανομίαν του θανάτου του λημονούσε τη δόξα του μέσα στην άγκαλιά τής Φορναρίνας». Επίσης σ' ένα άμεινωμένο ποιήμα του ό 'Αλφροδός ντε Βινιά, γράφει :

«Ω, φίλη του Ραφαήλ, τόν είδες να σβήνη μέσα στην άγκαλιά σου! Τι Έκανες, ό γυναικα... Σε κάθε φίλημά του, μία έμπνευσις χανόναν έλάνω στα ζείλη σου...».

Έτσι μία γυναίκα, ή περίφημη Φορναρία, εινε ή ύπευθινή απέναντι τής Ιστορίας γιά τόν πρόωγο θάνατο του μεγάλου ζωγράφου.

Γιά τή γυναίκα αυτή θα μιλήσομε στο προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΤΑ ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΟΤΙ

'Εγράψαμε και σε προηγούμενο φύλλο μας, γιά τό παιχνίδι τής περιαιμένης γενεάς, και ιδίως τών λογίων και διανοουμένων, οι όποιοι άπαντούσαν έγγράφως σε διαφόρους έρωτήσεις, πού τούς ύποβαλλανε σε διάφορες φιλικές βραδύνες συγκεντρώσεις. Πολλές από τις καλύτερες άπαντήσεις τών Έλλήνων λογίων τής έποχής εκείνης δημοσιεύουμε πάλι σήμερα εδώ, χάριν τών άταγνιστών του «Μπουκέτου» :

Ε. — Τίνος όμολογία πιστεύεται περισσότερο ;
Α. — Αί όμολογία..... τής Έθνικής Τραπεζής.

Ε. — Γιά πές μου, άν δεν ήσο σϋ τί ήθελες να ήσο ;
Α. — Να είμ' εκείνη π' αγαπώ, κα' έμένα ν' αγαπήσο.

Ε. — Ποιον πράγμα δεν κούτιεται ;
Α. — Η μεγάλη μάτη.

Ε. — Δύο και δύο πόσο μας κώνουν ;
Α. — Δύο και δύο στόματα, φιλούμενα με πάθος, μάς κώνουν χείλια όκτώ, χωρίς κανένα λάθος.

Ε. — Τι προτιμάτε, τήν Σκύλλαν ή τήν Χάρυβδι ;
Α. — Καμιάν, μου φθάνει ή γυναικα μου.

Ε. — Τι μισεί περισσότερο ή γυναικα σου ;
Α. — Τήν καλλονήν... όταν άνιχει σ' άλλην !

Ε. — Φίλημα ή δάκρυ ;
Α. — Τό έν κατά τήν άριζιν, τό άλλο κατά τήν αναχώρησιν.

Ε. — Ποία εινε ή γλυκύτερα διάφρεσις τών ελπίδων ;
Α. — Άλλος να σσϋ πάρη τη νύμφην και σε σσϋ να στείλουν τά ζουφέτα.

Ε. — Τι ήθελες να ήσο, άν δεν ήσομεν σϋ ;

Α. — Έάν δεν ήμονα έγώ, άν ήσομεν ό,τι θέλει, άζει αυτή να μ' αγαπά, γιά τ' άλλο δεν με μέλλει.

Ε. — Τι δεν δύναμεθα να άρνηθόμεν εις άλλους ;
Α. — Συμβούλας.

Ε. — Ποιος εινε ό ώραιότερος τάμος ;
Α. — Χείλη γυναικα κλειστά, άλλα μειδιώνα.

Ε. — Τι εινε γήρας ;
Α. — Ο μόνος ώμος καρπός, πού τών τρώμε και ξινίζομε τά μούτρα.

Ε. — Τι εινε γέρον ;
Α. — Ο πρώτος μετά τόν Θεόν ζωιτής τών πράξων μας.

Ε. — Τι εινε ήλιας ;
Α. — Ένδυμα, τό όποιον οσδότετε μάς ενχαριστεί. Πλατύ τό θέλομεν στενό, στενό τό θέλομεν πλατύ.

Ε. — Τι εινε γήρας ;
Α. — Επισκέπτης άπειρητηζός, τόν όποιον έν τοιγύς και προσπαθούμεν μάλιστα να άποζήνομεν.

Ε. — Λάζου ή μειδίαια προτιμάτε ;
Α. — Κατά τό μάτι πού δακρύζει -κατά τό στόμα πού μειδιά.

Ε. — Ποία ελαττώματα συγχωρείτε ;
Α. — Τά ίδια μου.

Ε. — Ποιά εινε τό άζρον άστον τής άδημαίης ;
Α. — Να τρώς... Ξύλο !

Ε. — Τι κώνει χωρίς να θεμαίνη ;
Α. — Η ύβρις.

